

[Socialministeren.]

pen. Det er klart, at naar Overgangsvanskelighederne, som uvægerligt maa ledsage enhver stor Reforms Ikrafttræden, øges ved en katastrofal Arbejdsløshed, ja, saa maa Administrationen vokse, i hvert Fald indtil videre, og den maa naturligvis vokse mere end i Forhold til Kommunernes Størrelse. Ganske særlig vanskelige maatte Forholdene blive i København efter denne Kommunes ganske uforholdsmæssige Størrelse og meget store Hjælpekasseadministration, og det er jo ogsaa særlig her, at Kritikken over Administrationens Udvidelse har sat ind. Dette Spørgsmaal har imidlertid været indgaaende drøftet i Borgerrepræsentationen, og Borgmester Viggo Christensens omfattende Redegørelse for Administrationsforholdene i København har været offentliggjort. Jeg skal derfor ikke omtale dette nærmere. Jeg har studeret denne Redegørelse, og jeg finder den baade forstaaelig og fyldestgørende.

Den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller udtalte dernæst, at der vilde være god Grund til at komme nærmere og stærkere ind paa Socialreformens Virkninger med Hensyn til at søge Arbejde og Beskæftigelse. Jeg sagde før, at det var en mystisk Udtalelse. Jeg kunde forstaa, at man tidligere, hvor man til en vis Grad savnede Lovbestemmelser om disse Forhold og da særlig var fuldstændig uden Regler for eller Kontrol med Hjælpekassernes Administration, ligesom denne savnede enhver Art af disciplinær Myndighed over for de understøttede, følte sig paa gyngende Grund og kunde ønske fastere Regler. Men nu, nu har man jo disse. Man har disse Regler som et sammenhængende Hele i Socialreformen, gennem Arbejdsløshedslovens § 17 med flere, gennem de strenge Regler om offentlig Forsorg, § 306, der udtrykkelig siger, at hvor en Person blandt andet ved urimelig Opgivelse af en Stilling eller et Arbejde eller ved uden rimelig Grund at nægte at tage Arbejde selv er Skyld i sin Trang, kan han normalt kun oppebære Fattighjælp; i de i § 310 angivne Tilfælde er Virkningerne endda meget strenge. Over for den Opfattelse, at man jo da i hvert Fald, hvis man var ligeglad med, om man fik Fattighjælp eller ej, kunde hænge paa Kommunen, uanset om man kunde faa Arbejde, har jeg dernæst udtrykkelig i 2det Afsnit af det flere Gange nævnte Cirkulære af 27. Marts d. A. slaaet fast, at naar en Person uden rimelig Grund vægrer sig ved at overtage et anvist Arbejde, hvorved han vilde blive i Stand til at forsørge sig selv,

kan han ikke betragtes som trængende i Forsorgslovens Forstand, og det sociale Udvalg kan og bør derfor i saadanne Tilfælde afvise hans Begæring om Understøttelse, og det ikke blot, hvor det drejer sig om kommunalt Arbejde, men ogsaa, hvor passende privat Arbejde er anvist, enten af Kommunen, af et offentligt Anvisningskontor eller af en Arbejdsløshedskasse. Jeg henviser den ærede konservative Ordfører til at sætte sig ind i disse forskellige Lovbestemmelser med Fortolkninger, og han vil da se, at der ikke er noget at kritisere, hvad Socialreformen angaar, og da slet ikke, hvis man sammeligner Reglerne med den tidligere Mangel paa Ordning paa dette Omraade.

Jeg maa derfor paa det bestemteste tilbagevise den Insinuation, der syntes at ligge gemt i det ærede Medlem Hr. Elgaards Udtalelser, Sp. 401, om, at hvis man ikke fra Ministeriets Side søger at støtte de sociale Udvalg i deres Bestræbelser for at faa de unge placeret i Arbejde, gør man sig skyldig i o. s. v. Jeg følger nøje i mine Afgørelser af disse Sager Lovens for citerede Bestemmelser, som det ærede Medlem Hr. Elgaard ikke synes at kende lige saa lidt som Cirkulæret af 27. Marts; derimod gaar jeg ikke med til nogen Art af Raahed eller Brutalitæt over for de arbejdsløse — de er jo ogsaa Mennesker, selv om deres Modstandere undertiden synes at betragte dem som overflødige. Det vilde ikke alene være ulovmedholdeligt, det vilde være brutalt, om et socialt Udvalg uden videre, naar der sker Henvendelse til dette om Hjælp, kunde afvise den paagældende blot med en abstrakt Henviisning til, at der stadig annonceres med Pladser her og dér, altsaa uden nogen Art af Undersøgelse af Forholdene. Det gaar ikke; det gaar selvfølgelig ikke, og jeg er ganske enig i de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Smørum i saa Henseende fremsatte Sp. 407 og 417, hvorimod jeg er noget forbavset over den Haardhed, der ligger bag ved det ærede Medlem af Landstinget Hr. Jensen-Stevns Udtalelser om dette Problem i ledende Venstreblade. Det er en Opfattelse, der fører til Vilkaarlighed og kan føre til Umenneskelighed, men dette ærede Medlem af Rigsdagen har jeg for nylig svaret i Pressen, og Diskussionen mellem os gaar godt for Øjeblikket i Venstrebladene. Imidlertid erklærede det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sig forleden Dag enig med Landstingsmand Jensen-Stevns. Det ærede Medlem havde, den Dag han udtalte denne Enighed, ikke læst min Besvarelse af Spørgsmaalet i Venstres Blade — i modsat Fald